

Núm. 18

Octubre 1985

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

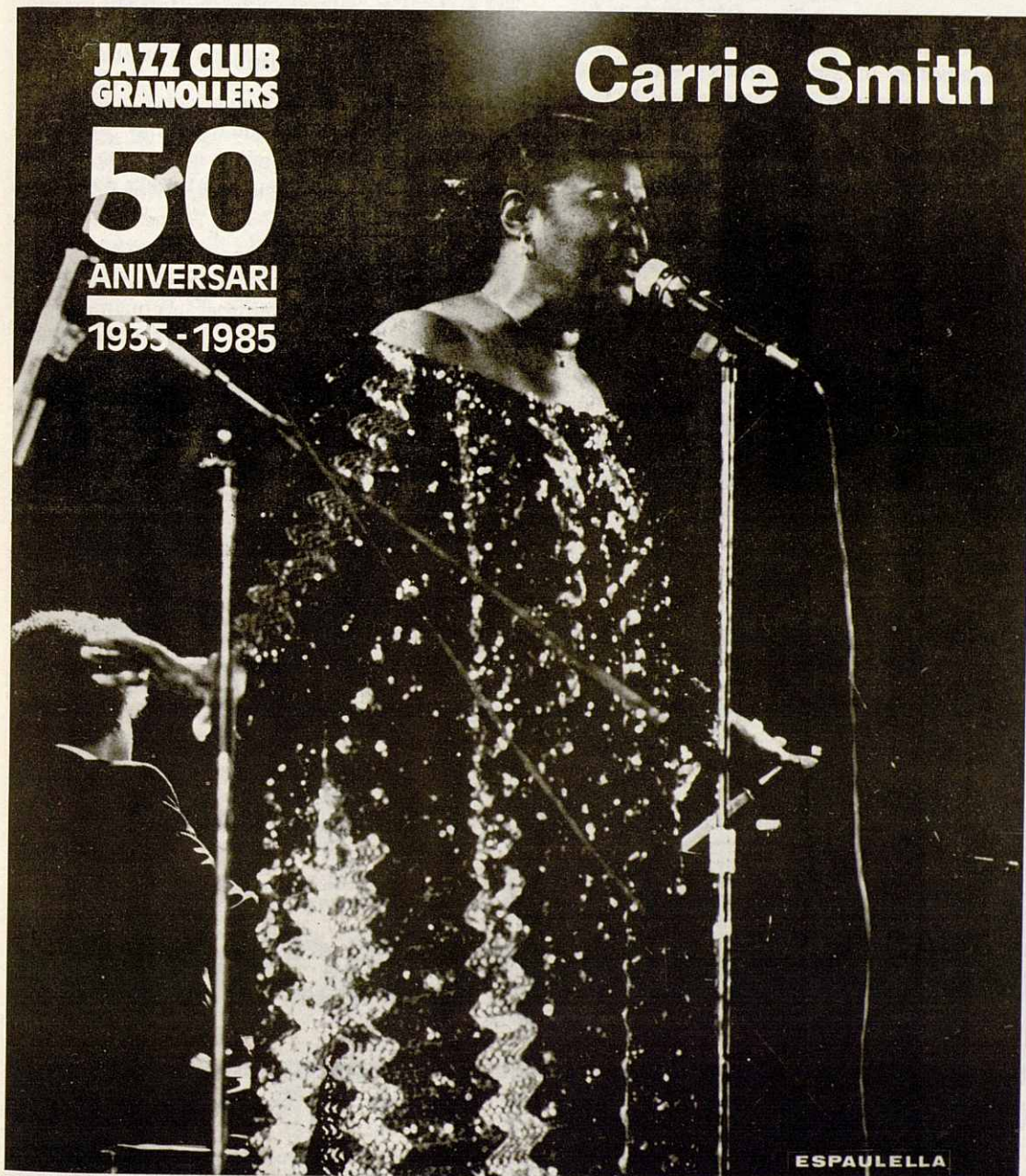
JAZZ CLUB
GRANOLLERS

50

ANIVERSARI

1935 - 1985

Carrie Smith

ESPAULELLA

Benvolguts consocis

FUNDAT L'ANY 1935

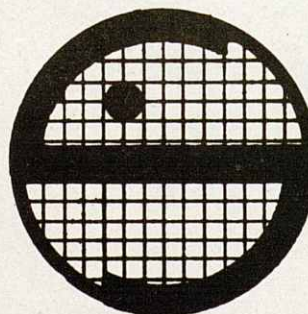
Aquest any celebrem el Cinquantenari de la fundació del Jazz Club Granollers i cal aprofitar l'avinentsa per fer un xic d'història d'aquest Club, que va ésser fundat el 18 d'octubre del 1935, si bé, des del 1934 ja tenia vida en el Cafè Comercial, on tenia l'estatge social.

Molts de vosaltres en sou socis fundadors del Jazz Club-35, i alguns per nostalgia i d'altres amb noves il·lusions en sou avui del Jazz Club-85, tanmateix, és agradable recordar aquell temps, que si bé amb dificultats vam aconseguir consolidar el club, fins que les circumstàncies del moment, malauradament no es van poder superar i el nom del Jazz Club el van fer desaparèixer —era Anglo-saxó—, més endavant va dir-se "Club de Ritmo", però el més deplorable va ésser que també va desaparèixer el que en podríem dir l'esperit d'aquells 100 joves fundadors amants de la Música de Jazz, per quedar en un club de signe recreatiu,

que malgrat els esforços d'uns quants entusiastes del jazz que van intentar reeixir l'esperit del Jazz Club, però no va ésser possible.

De totes maneres cal tenir en compte, que durant aquest temps, si bé el "Club de Ritmo" no va ésser mai el Jazz Club, va servir, encara que de forma esporàdica, per fer recordar aquells dies i que el Jazz encara existia.

Després d'uns anys de silenci, es van organitzar uns concerts de Música de Jazz en un local de Granollers, on ens vam retrobar uns quants amics d'aquells 100 joves fundadors, que si bé no tan joves físicament, si tenim encara l'esperit que ens va ajudar a fundar aquell Club, que avui degudament estructurat i legalitzat celebrem el cinquantè aniversari, esperem que uns quants joves, de debò, ens vinguin a rellevar perquè tingui continuïtat la tasca que va començar el 1935.

QUASE
granollers

C/. Minetes, 30 - Tel. 870 74 04 GRANOLLERS

Carrie Smith al «Ara Jazz-3»

Per sort, l'esdeveniment, que val a dir-ho, no arrossegava tanta gent com en el concert del juliol, tenia en el rètol importants figures en el món del swing. Ja és sabut, al saxo tenor i clarinet, a l'imaginatiu i evocador Buddy Tate, a la bateria. l'incansable Oliver Jackson, al contrabaix, un dels millors experts francesos, Michael Gandry, al piano, un bon músic de blues, Bross Townsend, i per últim la potent i a la vegada desbordant veu de Carrie Smith.

Així, després d'aquesta breu presentació, es donava pas al concert propiament dit, va sortir l'orquestra, sense la vocal i van tocar dos números instrumentals. L'un, molt trempat, que incloïa el "Comte" Basie en el seu repertori, anomenat "Broadway" i l'altre un tema lent i joliu, en el que els músics ens van fer palesa la seva creativitat; tot de sobte surt la Carrie, amb un vestit llarg molt llampant de lluentó; tot feia pensar que seria una nit molt brillant.

Cal fer esment, abans que tirem endavant, que la majoria dels temes que es van interpretar, eren Blues, i fins i tot, els "standards" que cantava Carrie, també se'ls hi donava un cert aire.

Així, podem dir que vam assistir a un concert de BLUES, però, amb majúscules, ja que com he dit abans, els elements de l'orquestra, tampoc no eren quatre arreflegats.

Certament, la senyora (o senyoreta) Smith, ens va anar influïnt amb la seva veu potent i plena de matissos. De les seves cordes vocals sortien tota mena d'acords, tots posats en el seu lloc, sense quedar-se en cap moment aturada, i fent d'ella mateixa, un altre instrument dalt l'escenari. Escoltar aquella dona es va convertir en quelcom prodigiós i meravellós a mesura que anaven passant els minuts i els temes cobrien el repertori de la nit.

Un màgic de la bufera, Buddy Tate, que porta molt bé damunt les espatlles els setanta anys que té, i això, és clar, li dona un passaport prou ple d'experiències i bagatges. No fa falta dir, que va estar immaculat, tant bufant el saxo tenor, que en els solos ens va deixar parats en més d'una ocasió, com utilitzant el clarinet per fer més que res un treball d'acompanyant que recordava molt el so "New Orleans". Majestuós, com sempre.

I l'Oliver !!! a "tope" de les seves facultats, no va parar en cap moment. D'aquell parell de pals i de

les seves mans sortien tota mena de sons, però amb un ritme i un swing que feia despertar i saltar d'emoció al més mort, va estar immens.

Michael Gaudry, és quelcom més que un contrabaixista. El seu estil recorda en més d'una ocasió al de Blanton, Brown o Pettifort. És un home que en executar el puntejat es queda en un segon terme, però que la seva tasca es fa molt valuosa per la resta de músics i en parar l'orella l'oïent es nota molt la seva gran tècnica.

I al piano amb Bross Townsend, que faig esment que em va causar molt bona impressió en tocar els blues ja que la seva tècnica, amb una mà esquerra molt percutant, imprimia en tot moment juntament amb Michael i Oliver, tot el pes rítmic dels temes de la vetllada.

Primer, un tema que va tocar l'orquestra sola, anomenat "East of the sun" lent, que a mi personalment em feia saltar literalment del seient; Buddy se'ns recreà amb un solo imaginatiu, sensual, evocador, la veritat es que no tinc paraules per definir-lo. Meravellós.

Un "Summertime" grandios, que la Carrie, en especial, en va fer una recreació total "Georgia on my mine", amb la Carrie, altre cop de protagonista, molt creativa, amb una riquesa d'acords exuberant.

Un homenatge a "Sachtmo", amb "I've got a night to sing the blues", un número lent, que tocava el gran Louis i que Carrie en va fer el seus petits honors, cantant a la manera de l'inoblidable músic.

I per últim, un tema que també va servir "d'encore", un blues, anomenat "Mary be love come down", que la Smith flirtejà i provocà simpàticament amb un erotisme amable, sense arribar a ser del tot agressiu.

De destacar, un fet just en acabar el concert, que protagonitzà el nostre gran amic de la junta del Jazz-Club, Esteve Colomer i Brossa, que va pujar dalt de l'escenari i en commemoració del Cinquantè Aniversari de la fundació del nostre Club, li va fer lliurament a la cantant d'un ram de flors.

Al final del concert, la gent dreta, entusiasmada per els minuts plens de swing, bon humor i simpatia a cabassos.

Jaume Sararols

El Jazz Club compleix 50 anys

Aquells xicots que a l'any 1935 varen agrupar-se per fundar el JAZZ CLUB, estan saborejant la íntima satisfacció de veure que l'arbre que varen plantar, encara treu brots.

Si a finals del segle XIX es va donar a conèixer el JAZZ a l'Estat de Louisiana (USA), a finals dels 20 arribava a Europa i el 1932 prenia carta de naturalesa a França i a Bèlgica. El 1934 es va fundar el Hot Club de Barcelona i el 1935 el JAZZ CLUB DE GRANOLLERS.

En foren promotors en Manuel Estrada, l'Amador Garrell, en Joan Vernet, l'Esteve Gorchs, en Manuel Marimón i tota una llista, sortosament llargueta.

Corria el mes d'Octubre. I fou el 29 d'aquest mes i any quant va quedar constituïda la primera Junta. Estava integrada per els següents noms i càrrecs: Manuel Estrada, President; Marian Bufia, Secretari; Manuel Pagés, Tresorer; Manuel Marimón, Comptador; Joan Vernet, Joan Sender, Amador Garrell i Esteve Gorchs, Vocals.

Del record dels que he anat a pouar, n'he pogut treure les notícies de que per una banda en Manuel Estrada i el seu germà Josep a casa seva disposaven d'una gramola i amb les audicions de discos en les que hi havien més o menys companys i amics, es va plantar la llavor que més tard va néixer.

Per altra banda l'Esteve Gorchs, qui a casa seva tenien una barberia, ja feia proselitisme amb un potent aparell de radio, captant emissions de la BBC de Londres. Els Clients prenién contacte amb la nova música i els afeccionats ho aprofitaven mentre els hi tallaven el cabell.

Recordo, i això ja es de la meua memòria, que aquesta circumstància perdura quasi bé fins que es va tancar la barberia de Can Gorchs, em sembla a finals dels 50 o a més tardar a mitjans dels 60. L'Esteve aprofitava totes les emissions que tenia controlades per oferir als seus clients el JAZZ que s'emitia. Cal puntualitzar però, que l'aparell de ràdio, ja no era el venerable de la primera època...

Una de les primeres accions que va emprendre la Junta del 1935 va ser la de comprar una gramola. Durant anys i panys, aquest estri va ser el símbol, l'aglutinant dels afeccionats de Granollers.

Es va comprar al senyor Vacca, el pare del nostre entranyable Vicenç, i es va comprar a terminis. Però el juliol del 1936 va produir-se el fet històric de l'alçament militar. Espanya quedà dividida en dos grups irreconciliables, es començà una guerra que assolà el país i quan va acabar, els vencedors, seguint la seva política, no varen donar cap facilitat per tot el que es relacionés amb el JAZZ.

Manuel Marimón, el febrer del 1936, va haver d'incorporar-se a files. I el juliol del mateix any, a l'iniciar-se el conflicte, es trobava a Saragossa. Era el cantó dels qui finalment vencerien.

Quan el 1939 va tornar a Granollers, la seva situació —vulgues que no— era de privilegi. I va aprofitar-se'n.

Degut a aquesta circumstància, no li pogueren negar el permís de reobertura del JAZZ CLUB; Es va reempendre, però aparegueren dos problemes. Per una banda el tema econòmic era minso. Però l'altra, degut a l'ensorrament del país i a la política del moment, les edicions de discos de JAZZ eren molt escasses.

S'els va acudir a Marimón i als seus companys de Junta, d'organitzar unes sessions de ball i això fou un èxit. La vida econòmica del Club reeixí...

Es pogueren donar concerts, organitzar festivals i en resum reorganitzar la divulgació i degustació del JAZZ. Del BON JAZZ.

Havia explotat la guerra a Europa. Del 39 al 45 tots sabem què va passar. I ne plena eufòria de victòria germànica, els altres que ostentaven llocs no pas massa prominents al Govern Civil de Barcelona, varen creure que feien un meritori servei a la seva causa i un bon dia —millor un mal dia—, varen presentar el dilema de, o bé es feia desa-

Jimmy "Lover Man" Davis

George Johnson i el seu grup

parèixer aquest terme anglòfil de JAZZ CLUB i es castellanitzava o a tancar. Es va haver d'optar per l'alternativa que donaven i així va néixer el CLUB DE RITMO.

El 1944 o 45 en Marimón va deixar la Junta. Va plegar.

I entre CLUB DE RITMO i les noves Juntes, la cosa va prendre un caire ben diferent. Cal dir, en honor a la veritat, que durant aquest inici del CLUB DE RITMO i finals dels 50 es celebraren festivals, concerts, conferències, i fins hi tot "Setmanes del JAZZ".

El mes d'abril del 1946 va néixer el Butlletí que iniciàrem amb en Joan Vernet, i va deixar de sortir a l'agost del '1963, quan l'Esteve Colomer l'aguantava contra totes les onades que li venien al damunt.

CLUB DE RITMO va tenir moments esplendorosos.

Concerts amb en Masmitjà, el Quintet d'en George Johnson, el pianista i compositor Jimmy "lover Man" Davis, la cantant Topsy Young, el saxofonista Don Byas, el novell Tete Montoliu i un etc. etc...

Tot això, pressionat des del Butlletí, que és on quedava el reducte del JAZZ CLUB i des d'on es donava la imatge que Granollers, que es deia que era terra de músics, además era la Ciutat d'Espanya on el JAZZ hi tenia carta de ciutadania. Per aquesta actuació i aquest motiu, les Juntes "post" Marimón, ho anaren consentint.

La prova es que, al 63, com s'ha dit, es va plegar el Butlletí i amb això s'acabà el JAZZ a Granollers. CLUB DE RITMO, després, ha fet moltes

coses. I d'encertades. Pero de vida jazzística...

Cal, no obstant, precisar que no tots els components d'aquelles Juntes eren indiferents al JAZZ i a la idea del Club.

Bé, passats els anys, un bon dia del 1983 al Cercle Cultural de "la Caixa", es va presentar un Cicle amb el títol "Ara Jazz".

Allí ens vàrem retrobar!. I va començar a reviscolar la idea i adonar-nos que el JAZZ CLUB no estava res més que endormiscat, que calia bellugar-nos i tornar a reemprendre la tasca.

I així es va fer. El 8 de juliol del 1983, la Direcció General d'Associacions i Fundacions de la Generalitat de Catalunya a qui competeix la facultat d'autoritzar-ho— va resoldre donar licitud a JAZZ CLUB GRANOLLERS, retornant d'aquesta forma, moral i corporativament, al lloc que li corresponia i del que mai l'havien d'haver apartat.

A la Junta del 1983 hi han concorregut, hi han confluït les tres generacions del Jazz a Granollers: la del 1935, la dels 40/60 i la del 1983.

Ara, tots pelgats, treballem en la celebració d'aquest Cinquanta Aniversari i amb la vista al futur. JAZZ CLUB GRANOLLERS ha tingut bona acollida i tenim un bon splot de Socis. El que vol dir que la llavor que es va plantar el 1935, avui, encara dóna fruit.

Felicitem-nos per aquest aniversari i aspirem a que la promoció del 1983, que és la que ha d'agafar la torxa, tingui la perseverància corresponent i un seguit d'èxits i encerts que no facin recordar com a millors els temps passats.

Pere Crusellas i Solsona

La guitarra en el Jazz (I)

Comencem amb aquest article, una sèrie d'anàlisis sobre aquest instrument dins la música de jazz, probablement el més antic que s'incorpora i ajuda a la metamorfosi que havia de lograr la importància d'aquesta música.

La guitarra, com acabem de dir, fou probablement el més antic "modus" a fi que l'interpret pogués realitzar-se dins la seva pròpia creació. Em refereixo al més antic instrument amb capacitat de produir música trajectoriament melòdica, perquè ben cert és que els primers instruments amb que el negre importat d'Àfrica dins la primera meitat del segle XIX, foren els instruments de percussió.

Remarquem també, que encara que alguns especialistes insisteixen que el banjo fou el primer instrument de corda portàtil que el jazz incorpora, cal esmentar aquí una diferenciació important: sota el punt de vista que les primeres agrupacions musicals que produïren una música col·lectiva que podríem denominar "quasi-jazz", és més si no, l'heretatge de l'emigració que venia del sud dels Estats Units després de la guerra civil (1850), i que està plenament demostrat que els cantants de blues arribaven amb una guitarra sota el braç, cantant les seves angoixes pels carrers de la Nova Orleans a fi de guanyar un tros de pa.

La guitarra és un dels instruments més importants de la música de corda, pel fet que és portàtil, i per tant pot interpretar pràcticament el mateix que un piano que necessita un espai molt voluminós. Encara que fins el segle passat la guitarra no s'incorpora plenament a la música diètica clàssica, amb compositors i intèrprets com Tàrrega i d'altres, la guitarra —heretatge de la cimitarra àrab i d'altres instruments africans— pot complir dues finalitats quan l'incorporem a la música de jazz. La de ritme, o la de la melodia, la qual cosa no pot fer cap altre instrument de corda si no és el piano, però de manera molt diferent, o el banjo amb moltes menys possibilitats.

El guitarrista de jazz, pròpiament dit pot gaudir d'interpretar la melodia corresponent quan li toca el torn i pot continuar ritmant com la bateria

quan no interpreta melodia, però seguint l'ordre armònic del tema que s'interpreta, com podria ésser la mà esquerra del piano.

Els primers intèrprets autòctons, cantants de blues, o de camps de treballs, eren pràcticament intuitius, desconeixien les tècniques més elementals d'aquest instrument. Però l'home sempre troba solucions per resoldre els seus problemes quan aquests són necessari resoldre'ls. I, el negre és troba una guitarra als dits sense saber-ne cap dels seus ressorts, però el crea ell mateix. Apren els acords musicals més rudimentaris i els fa sonar de la manera que ell creu més adient al que crea, i, amb aquest principi la guitarra comença a prendre sons nous, fins aleshores mai escoltats. L'inflexió vocal de la veu dels cantants de blues s'incorpora als dits dels guitarristes, o bé se li dona un ritme que permeti al cantant seguir-lo mentre expressa el que sent que canta.

La guitarra ha trobat nous medis d'expressió, gràcies al "xoc" produït per una raça que assimila i crea i ho adapta a les seves expressions autòctones, pròpies, definitivament úniques.

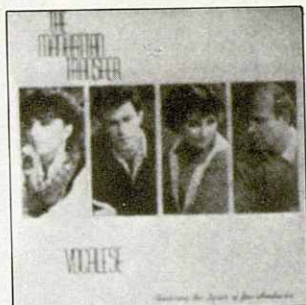
El blues, compost de tres frases consecutives dins una estructura musical de 12 compassos, són pronunciades pel cantant seguint un ritme que ell mateix en la major part de vegades acompanya amb aquesta guitarra rudimentària com ell mateix, i entre frase i frase, deixa de ritmar i fa servir la guitarra per donar algunes notes de rèplica al que ell acaba de dir. Després quan torna a cantar deixa de fer melodia amb la guitarra i torna a fer rime. I així, segueix un diàleg entre l'instrument i el cantant fins al final de la interpretació. Escolteu enregistraments de Big Bill Broonzy, per exemple i ho podreu constatar.

D'aquesta manera tan simplement asimilada, la guitarra entra ja dins el que serà més tard el jazz, i seguirà fins els nostres dies assumint tota mena de transformacions tant de creació com de possibilitats tècniques, del que n'anirem parlant periòdicament.

Jordi Vall Escriu

Discografia

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

THE MANHATTAN TRANSFER:

Vocalese

Atlantic/WEA L7 81266-1

Cheryl Bentyne, Tim Hauser, Alan Paul, Janis Siegel (voc) acompanyats per, entre altres, The Count Basie Orchestra, Jon Hendricks, Bobby McFerrin, The Four Freshmen (voc), Dizzy Gillespie (tp), Richie Cole (sa), James Moody (st). Tommy Flanagan, McCoy Tyner (pno), Richard Davis, Ron Carter (cb), Philly Joe Jones, Grady Tate (bt). Nova York, 1985.

Cara A: *That's Killer Joe* (Benny Golson-J. Hendricks), *Rambo* (J.J. Johnson-J.H.), *Airegin* (Sonny Follins-J.H.), *To you* (Thad Jones-J.H.), *Meet Benny Bailey* (Quincy Jones-J.H.), *Another night in Tunisia* (Dizzy Gillespie-J.H.).

Cara B: *Ray rock house* (Ray Charles-J.H.), *Bleep blop blues* (Count Basie-J.H.), *Oh, yes, I remember Clifford* (Benny Golson-J.H.), *Move* (Denzil DeCosta Best-J.H.), *Sing joy spring* (Clifford Brown-J.H.).

WEATHER REPORT: Sportin'life CBS S26367

Produit per Zawinul y Wayne Shorter, 1985

Corner pocket - Indiscretions - Hot cargo - Confians - Pearl on the Half-Shell - What's going on - Face on the Barroom floor - Icepick Willy.

Agenda

XVIIè FESTIVAL INTERNACIONAL DE JAZZ DE BARCELONA 1985

DEL 3 AL 27 DE NOVEMBRE 1985

SANTA MARIA DEL MAR

Dissabte 23, a les 22 hores

Negro Spirituals i Gospel Songs. The Jackson Singers. (Concert en memòria de Pere Casadevall).

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Dimecres 27, a les 22 hores

Marlboro Super Bands

1er Grup

Ion Faddis, (trompeta); Frank Foster, (saxo); Grady Tate, (bateria); Jimmy Smith, (orgue); Kenny Burrell, (guitarra); Ernestine Anderson, (cantant).

2on Grup

Monty Alexander, (piano); Niels-Henning Orsted Pedersen, (contrabaix); Milt Jackson, (vifrafon); Ed Thigpen, (bateria)

Publicació

Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa "JOINT", Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Nestor R. Ortiz Oderigo, Bob Andersen, Francesc Sala i Pascual i Manuel Pagés i Mogas.

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeixen: Gràfiques Garrell

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

Domicili social: Ricoma, 72 - Tel. 870 06 99

El Blu

DISCO-BAR. . . .

CADA DIJOUS A LA NIT, JAZZ EN VIU. . .

C/ RICOMA, 16 - GRANOLLERS